

[Lysholt Hansen.]

det offentlige i Danmark ofrer på kulturelle anliggender, er af forholdsvis beskedent omfang i sammenligning med, hvad andre lande sætter ind.

Disse ansvarsbevidste ministersvar kan findes i spareudvalgets betænkning fra side 143 og fremsætter, og det er lystelig læsning.

Som man vil se, er der udmærket harmoni mellem disse svar fra venstre- og konservative ministre og de manglende spareforslag fra de samme partiers nuværende repræsentanter i det høje ting. Jeg har fundet det nødvendigt at drage denne sammenligning, fordi jeg synes, den er yderst relevant i forbindelse med den udtalelse, de to partier har afgivet i tillægsbetænkningen, hvor man indskrænker sig til at sige, at man af principielle grunde vil stemme imod ændringsforslagene nr. 229, 438 og 461.

Skulle jeg efter dette karakterisere de to partiers sparepropaganda, vil jeg kalde den politisk pop, som nok i en kortere tid kan samle mange fans, men jeg gør opmærksom på, at fans meget hurtigt finder nye idoler. Det tror jeg de to partier skulle overveje.

Ændringsforslag nr. 229 drejer sig om en forhøjelse på 250.000 kr. af en bevilling til oprettelse af et sekretariat til gennemførelse af en central personregistrering. Efter hvad der af indenrigsministeren er fremført over for finansudvalget, vil en central personregistrering betyde en rationalisering med efterfølgende besparelser for det offentlige. Jeg troede egentlig, at rationalisering i den offentlige administration var noget, der var principiel enighed om her i tinget; derfor er jeg også spændt på at høre, hvori den principielle uenighed nu består. På mit partis vegne kan jeg i hvert fald anbefale at stemme for dette ændringsforslag.

Jeg har også lidt svært ved at se det princip, der ligger bag venstres og de konservatives afvisning af forslaget om 5 nye stillinger i ministeriet for kulturelle anliggender. Jeg kan ikke forstå, at man kan have noget principielt imod, at der antages personale til at løse de opgaver, vi her i folketinget ved lov har pålagt et ministerium at gennemføre. Ingen af os kan rende fra, at folketinget de 2 sidste år har vedtaget omfattende nye love om teatre, film, kunstmuseer, musikkonservatorier, landsdels- og byorkestre, kulturhistoriske lokal-

museer, statens kunsthøjsskole o. s. v., og vi vidste alle, at gennemførelsen af denne lovgivning ville kræve arbejdskraft i ministeriet. Det er denne arbejdskraft, der nu søges bevilling til, og jeg kan ikke se, efter hvilket princip venstre og de konservative afviser det.

Endelig afviser man, også af principielle grunde, ændringsforslag nr. 461 om at yde forfatteren, dr. phil. Johs. Lehmann, der i forvejen står opført på finansloven med en fast årlig statsydelse på i alt 1.672 kr., som de to partier har stemt for, en supplementydelse på 4.000 kr. for hvert af de følgende 3 år, så han kan foretage de nødvendige rejser til danske, svenske og norske arkiver for at finde materiale til et politisk-historisk værk, han er ved at skrive om svenske regeringer op til Per Albin Hansson. Jeg er meget spændt på at høre, hvad det er for et princip, der ligger til grund for, at man afviser denne bevilling på 4.000 kr. i de følgende 3 år.

Efter at vi her i tinget nu har færdiggjort størsteparten af de love, der i det kommende år skal sikre det kasseoverskud, som der har været enighed om vil være nødvendigt, foreligger nu yderligere til behandling ikke mindre end 200 ændringsforslag fra finansministeren. Med disse ændringsforslag føres finanslovsforslaget à jour, så finansloven efter tredje behandling vil fremtræde så reel, som det er muligt. På mit partis vegne kan jeg anbefale disse ændringsforslag. Hermed indarbejdes såvel de nye indtægter ved skatter og afgifter som de forhøjede udgifter til børnetilskud i loven. De fleste af finansministerens ændringsforslag har til formål ved indtægtsforøgelse og besparelser at tilvejebringe den samlede besparelse på finanslovsforslaget på godt 233 mill. kr. Jeg vil gerne have lov at sige, at det glæder mig, at besparelserne på åndssvageforsorgen nu er taget ud.

Jeg skal med hensyn til besparelserne bare nævne et enkelt område. Blandt de spareforslag, der har fremkaldt særlig debat, var de eventuelle besparelser på undervisningsministeriets budget. Selvfølgelig må også udgifterne på dette felt passes ind i den almindelige økonomiske ramme, men det er på den anden side et område, hvor man med megen ret kan spørge, om vi nu også har råd til besparelser. Der sker en